

KERI LONSDEJL

SVE
V
ŠTO
V
ČUVAMO

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

Kerry Lonsdale

EVERYTHING WE KEEP

Copyright © 2016 Kerry D. Lonsdale

This edition is made possible under a licence
arrangement originating with Amazon Publishing,
www.apub.com, in collaboration with Ana Sofia Ltd.

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za Henrija koji je prešao
osam hiljada kilometara da me nađe.
Volim te.*

PRVI DEO

*Los Gatos,
dragulj od grada u podnožju planina,
Kalifornija*

POGLAVLJE 1

Jul

Na dan našeg venčanja, moj verenik Džejms stigao je u crkvu u kovčegu.

Godinama sam sanjala kako me čeka ispred oltara s osmehom koji čuva samo za mene. Od toga bi mi stomak zatreperio. Ali umesto da idem u beloj venčanici ka svom najboljem prijatelju, prvoj i jedinoj ljubavi, došla sam na njegovu sahranu.

Sela sam kraj svojih roditelja. Hram je bio ispunjen prijateljima i rodbinom. Trebalo je da budu gosti na našoj svadbi. A sad su došli da odaju poštu čoveku koji je umro mlad i prerano. Tek što je napunio dvadeset devet godina.

„Evo, Ejmi, uzmi“, majka mi je dala čistu maramicu.

Zgužvala sam je u šaci. „Hv-hvala.“ Zagrcnula sam se u jecaju.

„Jel' to ona?“, glas se tiho javio iza mene.

„Da, to je Džejmsova verenica“, stigao je odgovor šapatom.

„Sirota dušica. Mlada je. Koliko dugo su bili vereni?“

„Ne znam tačno, ali odrasli su zajedno.“

Iznenaden uzdah. „Ljubav iz detinjstva. Tragedija!“

„Čula sam da su nedeljama tražili telo. Zamisli da čitavo to vreme ne znaš šta se desilo. Da iščekuješ.“

Oteo mi se jecaj. Donja usna nekontrolisano mi je zadrhtala.

„Hej! Pokažite malo poštovanja“, oštro i upola glasa rekao je moj otac damama iza nas. Ustao je, progurao se pored mame i mene, očesašvi se o naša kolena, seo i ugnездio me između sebe i mame. Privukao me je u zagrljaj i postao moj zaklon od šaputanja i radoznalih pogleda.

Orgulje su oglasile početak službe. Svi su ustali. Uspravila sam se polako, celo me je telo bolelo, kao da je ostarilo, uhvatila sam se za klupu ispred da se ne bih sručila nazad na mesto na kojem sam sedela. Sve glave su se okrenule ka zadnjem dele crkve gde je nekoliko prijatelja i članova porodice podiglo Džejmsov kovčeg na ramena. Dok sam gledala kako prate sveštenika, nisam mogla da ne pomislim kako nose nešto više od Džejmsovih posmrtnih ostataka, nešto više od tela previše raspadnutog za otvoren kovčeg. Naše nade i snovi, budućnost koju smo isplanirali, takođe su odlazili s njima. Džejmsova namera da otvori umetničku galeriju u centru grada nakon što napusti porodični posao. Moj san da preuzmem restoran kad se moji roditelji povuku, kad odu u penziju. Zamišljala sam dečaka kako stoji između Džejmsa i mene, kako se svi troje držimo za ruke.

Sve će to danas biti sahranjeno.

Još jedan jecaj oteo mi se iz grudi, odjeknuo o zidove crkve glasnije od tužnih nota orgulja.

„Ne mogu. Neću ovo moći da izdržim“, zavapila sam u promuklom šapatu.

Da ostanem bez Džejmsa. Da mi sažaljivi pogledi peku leđa u drugom redu crkvenih klupa. Vazduh težak, zagušljiv, ustajala mešavina znoja i tamjana obmotana slatkim,

gustim, sirupastim mirisom orhideja u buketima, pažljivo raspoređenim po crkvi izgrađenoj u stilu španskih misionarskih zdanja. Cveće je naručeno za naše venčanje, ali Kler Donato, Džejmsova majka, isporučila ga je za sahranu. Ista crkva. Isto cveće. Drugi povod.

Želudac mi se digao. Pokrila sam dlanom usta i pokušala da zaobiđem tatu i krenem ka stazi između klupa koja vodi ka oltaru. Mama mi je ulovila šaku i stisnula je. Uхватила me je pod ruku. Spustila sam glavu na njeno rame. „De, de“, tešila me je i umirivala. Suze su mi nezaustavljivo potekle obrazima.

Spustili su kovčeg na metalno postolje i vratili se na svoja mesta. Tomas, Džejmsov rođeni brat, seo je u prvi red klupa pored Kler koja je bila je u crnini sa srebrnom kosom umotanom u punđu, čvrstu i krutu poput njenog držanja. Fil, Džejmsov brat od ujaka, smestio se s njene druge strane. Okrenuo se i pogledao me, pognuo glavu u saosećanju. Proгутала sam knedlu i počela da se povlačim unazad sve dok nogom nisam pritisla klupu.

Kler se okrenula. „Ejmi.“

„Kler“, promrmljala sam.

Od vesti o Džejmsovoj smrti, jedva da smo reč progovorile. Jasno je pokazala da je moje prisustvo previše podseća na ono što je izgubila, na najmlađeg sina. Za dobro, i njeno i svoje, držala sam se podalje.

Sahrana se nastavljala utvrđenim redosledom rituala i himni. Napola sam slušala govore i jedva čula molitve. Kad se služba završila, iskrala sam se napolje, na bočna vrata pre no što je iko stigao da me zaustavi. Sabrala sam dovoljno izjava saučešća da mi potraju za dva naredna života.

Gosti su se rasuli po dvorištu crkve. Videla sam pogrebna kola dok sam išla natkrivenim prolazom iza stubova, nadajući se da ću neopaženo otići. Osvrnula sam se preko ramena,

Tomas je uhvatio moj pogled. Promarširao je ispod lukova i obavio ruke oko mene. Čvrsto me je zagrlio. Kruta tkanina njegovog odela ogrebala me je po obrazu. Izgledao je isto kao Džejms, tamna kosa i oči, i maslinasta koža. Veća, starija verzija, i sasvim drugačiji doživljaj.

„Drago mi je da si tu.“ Njegov dah prostrujao mi je kroz kosu.

„Umalo da ne dođem.“

„Znam.“ Povukao me je da se sklonimo od ljudi koji su počeli da se okupljaju. Stali smo ispod rascvetale puzavice na kraju nadsvođenog prolaza. Trouglasti buketi cvetova lavande plesali su na povetarcu julskog popodneva. Izmaglica s mora koja je pokrivala Los Gatos tokom jutra, sagorela je s dizanjem sunca. Dan je već bio previše topao.

Tomas se odmakao i uhvatio me odozgo za ramena. „Kako si? Kako se nosiš sa svim ovim?“

Odmahnula sam glavom, pritiskajući jezikom vrh nepca da ugušim jecaj koji je pretio da se probije. Iskobeljala sam se iz Tomasovog naručja. „Moram da idem.“

„I svi mi. Hajde, ići ćemo mojim kolima do groblja i posle do nas.“

Odmahnula sam glavom ponovo. Do crkve se dovezao kolima sa Kler i Filom.

Tomas je teško uzdahnuo. „Ne dolaziš?“

„Ići ću na groblje.“ Obmotala sam prste trakom haljine na preklop. Došla sam s roditeljima. Planirala sam da se s njima i vratim kući. „To je okupljanje za rodbinu i prijatelje tvoje majke.“

„Biće i Džejmsovih i tvojih prijatelja.“

„Znam, ali...“

„Razumem.“ Posegao je rukom ka unutrašnjem džepu odela i izvukao presavijeno parče papira: „Ko zna kad ću te ponovo videti.“

„Nikud ne idem. To što je Džejms...” Progutala sam reči i zagledala se u svoje cipele, crne, zatvorene. Ne bele satenske s visokom potpeticom i otvorene na prstima koje je trebalo danas da nosim. „Možeš da me nazoveš. Ili da svratiš”, ponudila sam.

„Krećem na put.”

Digla sam glavu. „Oh!”

„Ovo je za tebe.”

Otvorila sam papirić koji mi je predao i uzdahnula. Bio je to Tomasov ček. S velikim iznosom. „Šta je ovo...?” Prsti su mi drhtali dok je moj um prihvatao činjenicu o kojoj sumi je reč. Dvesta dvadeset sedam hiljada dolara.

„Džejms je nameravao da promeni testament kad se uzmete, ali...” Tomas je protrljao bradu i onda pustio da mu ruka padne. „Ja sam još uvek njegov naslednik. Nisu prebacili sredstva s njegovog računa iz banke, ali ovoliko bi u svakom slučaju primila, ne računajući naravno njegov udeo u *Donato enterprajzisu*. To ne bi mogao da ti prepíše testamentom.”

„Ne mogu da primim tvoj novac.” Pružila sam mu ček.

Zavukao je ruke u pantalone. „Da, možeš. Trebalo je danas da se venčate, tako da bi ionako bio tvoj.”

Ponovo sam pogledala ček. Bilo je to mnogo novca.

„Tvoji roditelji planiraju da se uskoro penzionišu, zar ne? Možeš da otkupiš njihov restoran, ili da otvoriš svoj. Džejms je pomenuo da to želiš da uradiš.”

„Još nisam odlučila.”

„Onda iskoristi te pare da proputuješ, da vidiš svet. Koliko imaš godina, dvadeset šest? Ceo život je pred tobom. Radi ono što te raduje, što te čini srećnom.” Kratko se osmehnuo, pogled mu je lutao dvorištem crkve. „Moram da idem. Čuvaj se, važi?” Poljubio me je u obraz.

Osetila sam meki pritisak njegovih usana ali reči jedva da sam razabrala. Žamor u dvorištu je rastao, a moje misli su bile daleko odavde. *Radi ono što te raduje, što te čini srećnom.* Nisam više znala šta bi to moglo da bude.

Digla sam pogled da se pozdravim s Tomasom, ali već je otišao. Okrenula sam se i videla ga na drugoj strani dvorišta kako stoji s majkom i bratom od ujaka. Kao da je osetio moj pogled, Fil je podigao glavu i oči su nam se srele. Bradu je podigao svesno i namerno. Progutala sam knedlu. Nagnuo se i šapnuo nešto Kler na uvo a onda krenuo ka meni.

Vazduh je zaiskrio. Uskomešao se kao ulje u vreloj tiganju. Čula sam Džejmsov glas. Davnašnji eho. *Hajde da se izgubimo odavde.*

Stisla sam ček i pošla ka parkingu. Ostavljala sam svoju prošlost, i kretala u neizvesnu, nesigurnu budućnost i nisam imala pojma kako ću da odem. Nisam imala kola.

Stajala sam kod ivičnjaka, razmišljala da li da se vratim do crkve i pronađem svoje roditelje, kad mi je prišla starija žena s kratkom plavom kosom. „Gospođica Tirni?“

Odmahnula sam rukom. Ne bih podnela još jednu izjavu saučešća.

„Molim vas, važno je.“

Čudan ton njenog glasa zaustavio me je. „Da li se poznajemo?“

„Ja sam prijateljica.“

„Džejmsova prijateljica?“

„Vaša prijateljica. Ja sam Lejsi.“ Ispružila je ruku.

Zurila sam u ruku koja je lebdela između nas i onda digla pogled ka njenim očima. „Izvinite, da li se znamo?“

„Došla sam zbog Džejmsa.“ Spustila je ruku i pogledala preko ramena. „Imam informacije o njegovoj nesreći.“

Suza mi se kao perlica zaljuljala u uglu oka. Duboko sam uzdahnula, pluća su mi začegrtala od silnog plakanja proteklih nedelja. Džejs je rekao, samo četiri dana, kratak poslovni put. Odleteće avionom u Meksiko, odvesti klijenta na pecanje, pregovarati za večerom i vratiti se kući. Kapetan je rekao da je Džejs iznajmio brod, a nakon što je kapetan pregledao motor, Džejs je isplovio i nestao. Prosto tek tako. Nestao.

To je bilo pre dva meseca.

Nedeljama se Džejs vodio kao nestala osoba i na kraju, pretpostavljalo se da je nastradao. A onda, prema Tomasovim rečima, Džejsovo telo je izbacila voda na obalu. Lejsi verovatno nije čula da je telo pronađeno. Slučaj završen i zaključen.

„Kasno ste došli. On je...”

„Živ. Džejs je živ.“

Buljila sam u nju, zanemelo. Šta li umišlja? Za koga me smatra? Pokazala sam na pogrebna kola. „Gledajte!”

I tako je i uradila. Gledale smo kako vozač zatvara vrata pozadi, obilazi vozilo i seda za volan. Zatvorio je vrata i odveo se, uputivši se s parkinga ka groblju.

Pogledala sam je s nastranim zadovoljstvom. Zadržala je pogled na crnom dugačkom automobilu i progovorila tihim, fasciniranim glasom: „Pitam se šta li je u kovčegu.“

„Čekajte!” Lejsi me je pratila dok sam krivudala parkingom.

„Molim vas, sačekajte.“

„Odlazite!”

Bila sam na ivici da zaplačem, suze su mi golicale ivice oka. Od pljuvačke mi je jezik otekao i odebljao. Nagon za povraćanjem nisam više mogla da zaustavim a Lejsi nije

htela da me ostavi na miru. Bacila sam pogled na ulicu. Kuća mi je bila udaljena manje od kilometar i po. Možda mogu i peške do kuće.

Žuč se naglo digla, gorak ukus ispunio mi je usta. *Oh, bože!*

„Dajte da vam objasnim“, Lejsi je molila.

„Ne. Sad.“ Stisla sam usta i presavila se iza velikog karavana. Vrućina me je oblila. Znoj mi je probio pod pazuhe i ispod dojki. Unutrašnjost mi se digla i uzburkala. U grču sam se povila.

Sve što sam zadržavala oslobodilo se, pljusnulo na suncem sprženi pločnik pod mojim nogama. Poruka koja od Džejmsa nikad nije stigla. Usamljene noći dok sam čekala vest da je živ. Tomasov telefonski poziv, onaj kojeg sam se plašila. Džejms je nestao.

A onda je Kler insistirala da se sahrana održi na dan našeg venčanja. U crkvi je već bio zakazan termin, a sva njena rodbina ionako je unapred odvojila taj dan u kalendaru. Zašto da otkažu ili promene planove?

Još jedan grč me je presavio. Povraćala sam sve dok nisam ispraznila srce i stomak. Onda sam zaplakala. Jecaji od kojih mi se utroba uvijala, cepali su me. Teške suze pale su na asfalt, prskajući po kiseloj kaši.

U nekom udaljenom delu mozga, bilo mi je jasno da sam stigla do krajnje granice. Da sam se barem u hiljade komadića ovako razbila kod kuće, grleći Džejmsov jastuk. Ne ovde, na parking, na trideset koraka od okupljenih ljudi, sa nepoznatom ženom koja se mota oko mene.

Naslonila sam se na karavan i sela na branik. Lejsi mi je pružila flašu s vodom. „Nisam pila iz nje. Neotvorena je. Nova.“

„Hvala.“ Ruke su mi podrhtavale i nisam mogla da obuhvatim uski zatvarač, pa je uzela flašicu i otvorila je za mene. Popila sam trećinu pre no što sam ponovo udahnula.

Lejsi je izvukla nekoliko papirnih maramica iz torbe na ramenu. „Evo. Uzmi.“ Gledala me je kako brišem usne i nos dok se igrala kaišem torbe. „Jel' ti bolje?“

„Nije.“ Ustala sam. Htela sam da idem kući.

Lejsina podlaktica ponovo je nestala u čeljusti torbe. Preturala je po njoj i izvukla vizitkartu. „Moram da razgovaram s tobom.“

„Nisam zainteresovana. Ne zanima me ono što prodaješ.“

Obrazi su joj se zarumeneli. „Ništa ne prodajem. Ima nešto...“ Stala je u pola rečenice, pretražujući pogledom parking iza nas pre no što me je ponovo pogledala.

Trepnula sam, šokirana napetošću u njenim lavanda-plavim očima. Instinkt mi je zaiskrio. Znala je nešto.

„Ništa ne prodajem i strašno mi je žao zbog načina na koji sam ti se obratila, ali rekla sam ti istinu. Dođi do mene što pre možeš.“ Prihvatila mi je slobodnu ruku i zalepila mi na dlan posetnicu. Onda se povukla i nestala iza karavana.

Koraci su se primicali, odjeci visokih potpetica. Neko je trčao pločnikom. „Tu si“, Nađa je zastenjala bez daha. „Tražimo te na sve strane. Roditelji se pitaju gde si.“ Talasi kestenjaste kose prosuli su joj se preko ramena. Pundža joj se otvorila, verovatno dok je jurila da me nađe.

Kristen je stala pored nje, zadihana, njene grudi su se brzo dizale i spuštale. Tanka najlon čarapa pocepala joj se postrance, na listu noge.

Trebalo je da danas budu moje deveruše.

„Šta radiš ovde?“ Kristen je upitala visokim glasom, nape-
tim od trčanja.

„Htela sam...“ Stala sam. Nisam želela da im objašnjavam da sam se iskrala iz crkve, da me je jurila nepoznata žena po parkingu i da sam povraćala na svoje cipele.

„Hteli si da...?“, podsticala me je. Nađa ju je gurnula lak-tom i pokazala na tlo ispred mojih nogu. Kristen je napra-vila grimasu videvši dokaz razliven po pločniku poput boje iz prevrnutе konzerve. „Oh, Ejmi“, zastenjala je.

Obrazi su mi planuli i povila sam glavu. Pročitala sam šta piše na posetnici u mojoj ruci. Lejsi Sonders. *Savetnik za paranormalne pojave, vidovnjak, konsultant i stručnjak za spiritualne analize. Ubistva, nestale osobe i nerešeni sluča-jevi, misterije. Pomoć za pronalaženje odgovora koje tražite.* Jeza me je prožela. Digla sam glavu i pogledala u Lejsinom pravcu. Nestala je.

„Šta je to?“, upitala je Nađa.

Dala sam joj posetnicu, zakolutala je očima. „Ne mogu da verujem, ta ludača već se ustremila na tebe.“

„Ko?“ Kristen je provirila preko Nađinog ramena.

Nađa je brzo presavila posetnicu i sklonila je u svoju ručnu torbicu. „Ne budi naivna, Ejmi. Gledaće da te iskoriste.“

„Ko?“ Kristen je ponovo pitala. „Šta je bilo na toj kartici?“

„Ništa vredno Ejminog vremena.“

Nađa je bila u pravu. Lejsi je luda, poremećena osoba. S kakvom mi je samo smelošću danas prišla. Verovatno prati u novinama umrlice i sahrane i tako nalazi potencijalne žrtve.

Kristen je uplela ruku s mojom. „Hajde, dušo! Mi ćemo te odvesti na groblje. Idemo da nađemo tvoje roditelje da im kažemo kako ideš s nama. Nik nas čeka kod kola.“

Nik. Kristenin muž. Džejmsov najbolji prijatelj. Džejms.

Pustila sam da me Kristen vuče. „Krenula sam peške kući.“

Bacila je pogled na moje cipele s visokom štiklom i izvila obrvu. „Naravno, dušo.“

Nakon pogreba, Nik nas je odbacio do moje kuće. Kristen i Nađa su ušle sa mnom. Stala sam u dovratku između pred-soblja i dnevne sobe i pogledala naokolo. Kožne stolice boje karamela i kauč presvučen šanilom. Ravan ekran u kabinetu od orahovine. Vratanca su ostavljena odškrinuta poslednji put kad sam gledala televiziju, kad god da je to bilo. Tri Džejmsove uramljene slike krasile su zid iznad komode pored vrata.

Sve je bilo na svom mestu osim čoveka koji je ovde živeo. Bacila sam ključeve na komodu i naslonila se.

Nađa je prošla kroz trpezariju u kuhinju, kuckanje štikli po parketu odzvanjalo je kućom. „Hoćeš da popiješ nešto?“

„Čaj, molim te.“ Izula sam cipele, ispružila i raširila prste na nogama.

Nađa je izvukla blender, istresla kockice leda iz posude iz zamrzivača u bokal. Pucketale su prilagođavajući se višoj temperaturi.

„A nešto jače?“

Slegnula sam ramenima. „Može. Šta bilo.“

Kristen je digla pogled s mesta gde je izula cipele pored stočića u dnevnoj sobi i namrštila se. Zavalila se u kožnu stolicu najbližu kaminu i podvukla stopala pod butine. Dok sam išla u spavaću sobu, osećala sam da me prijateljice gledaju.

Otišla sam pravo do ormara koji smo Džejms i ja koristili i otvorila klizna vrata. Moja odeća stajala je odmah do njegovih odela. Tamnobraon, crnih i mornarskoplavih. Neka s tankim prugama, ali većinom bez pruga. Odela vlasti i moći, tako ih je zvao. Toliko drugačija od običnih kariranih košulja i farmerki koje je nosio kod kuće.

Gledajući njegovu garderobu čovek bi pomislio da pripada dvojici različitih ljudi. Ponekad sam i osećala da živim s dva različita muškarca. Čovek koji je radio za *Donato enterprajzis*

bio je služben i uljudan u poređenju s umetnikom slobodnog duha podvrnutih rukava i bojama zamrljanih podlaktica.

Volela sam ih obojicu.

Zagnjurila sam nos u rukav njegove omiljene plave košulje i udahnula. Sandalovina i opojni čilibar, njegova kolonjska voda, pomešana s daškom terpentina od čišćenja slikarskog pribora. Nosio je ovu košulju poslednji put kad je slikao i, zažmurivši, videla sam ga, mišići ramena talasaju se ispod izbledeleg plavog pamuka dok prelazi četkicom po platnu.

„Hoćeš da pričamo? Da olakšaš dušu?“, Kristen je nežno pitala iza mene.

Odmahnula sam glavom, odvezala čvor na struku i otvorila haljinu. Skliznula je, slegla mi se kod nogu. Posegnuvši u orman, uzela sam Džejmsovu košulju i svoju trenerku koju sam imala još od srednje škole, i obukla ih. Toplina me je okružila kad sam upasala košulju. Kao da me je Džejms grlio.

Nikad te neću zaboraviti, Ejmi.

Još komad srca mi se odlomio. Ugušila sam jecaj.

Iza mene, parket je zapucketao i krevet zastenjao. Zatvorila sam vrata ormana i okrenula se ka Kristen. Naslonila se na drvenu ploču uzglavlja i povukla jastuk u krilo. Džejmsov jastuk.

Ramena su mi pala. „Nedostaje mi.“

„Znam.“ Rukom je potapšala prazno mesto na krevetu pored sebe.

Uspuzala sam se na krevet i naslonila glavu na njeno rame. Oslonila je obraz na moje teme. Još od moje pete godine umele smo da sedimo tako, ušuškane, i da šapućemo tajne. Ovako smo često sedele i u poslednja dva meseca. Kristen je dve godine starija od mene, popunila je prazninu mog detinjstva ćerke jedinice, bez braće i sestara. Obgrlila me je oko ramena. „Proći će. Biće ti lakše. Kad ti kažem.“

Sveže suze su se prosule. Kristen je posegnula za kutijom s papirnim maramicama na noćnom stočiću. Izvukla sam nekoliko komada i istresla nos. Sklonila mi je mokre kovrče sa slepoočnice, uzela maramicu i obrisala ugllove svojih očiju. Oteo joj se mokri, vodenasti kikot i nasmešila se. „Nas dve smo haos, zar ne?“

Ubrzo smo se pridružile Nađi u kuhinji, i uz margarite smo pričale o Džejsmu, prepričavale uspomene iz detinjstva i mladosti. Nekoliko sati kasnije i posle previše koktela, Nađa se strovalila na kauč i istog trenu počela da hrče. Kristen je već zaspala u mom krevetu. Osećala sam se usamljeno u senovitoj kući. Jedino svetlo dolazilo je od sveće koju je Kristen ranije upalila. Podigla sam Nađine noge i sela na kauč, spustivši njene noge sebi u krilo. Bilo je deset sati uveče i trebalo je da budem u Džejsmovom naručju dok me vodi preko plesnog podijuma na našoj svadbi, u nežnom njenju uz našu pesmu *Two of Us*.

Nađa je progundala nešto i uspravila se na kauču. Ustala je i otišla u spavaću sobu za goste, vukući ćebe za sobom.

Zauzela sam mesto koje je oslobodila i pustila da moje misli plove. Mislila sam na Džejsma i pitala se zašto je otišao u Meksiko. Zašto nije sačekao, ili prepustio Tomasu da se postara za klijenta? Bio je predsednik upravnog odbora *Donato enterprajzisa*, njegov posao bio je da nadgleda uvoz i izvoz nameštaja. Pošto je bio izvršni finansijski rukovodilac, Džejsm je bio odgovoran za vođenje računovodstva, a ne za sklapanje ugovora. Ali insistirao je, tvrdio je da samo on može da zbrine tog klijenta. Otišao je dan nakon što sam poslala pozivnice za venčanje.

Očni kapci su mi otežali i utonula sam u san, uskovitlanih misli. Sanjala sam ženu s parkinga. Bila je obučena od glave do pete u crno a njene su oči zračile sjajem koji se prelivao

u duginim bojama. Podigla je ruku iznad nečeg što je ležalo ispred nje i usne su joj se pokrenule. Melodični napev njenog bjanja zatalasao je vazduh oko nje i tela koje je poćivalo kraj njenih nogu. Tela koje se sad pokrenulo. Tada sam shvatila da to nije telo nekog nepoznatog muškarca. Bio je to Džejms. I Lejsi ga je vraćala iz mrtvih.